

[Hagen Hagensen.]

med, at det er sidste år, der bliver tale om de meget strenge regler. Jeg er glad for at vide, at den højtærede finansminister denne gang, i modsætning til sidste gang jeg stillede spørgsmål, velvilligt vil overveje sagen. Jeg skal i øvrigt skrive mig bag øret, at jeg, hvis der på andre felter er noget at huske den højtærede minister på, da skal gøre det i tide, så det ikke skal gå ud over skatteyderne, for det er dog dem, vi først og fremmest skal hjælpe.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Dalsgaard* til finansministeren:

„Er det ikke muligt at udmønte vore skillemønter, så forveksling lettere undgås, specielt mellem de nye enkroner og femogtyveører?“

Dalsgaard: Da de nye femkronestykker udsendtes for nylig, ankedes der over, at de let forveksledes med tokronestykkerne; men dette forhold klares, efterhånden som de sidstnævnte inddrages. Nu oplever vi imidlertid noget ganske tilsvarende, idet de nye enkronestykker forveksles med femogtyveører, og her drejer det sig ikke blot om et overgangsfænomen, idet begge mønter skal cirkulere fremover.

Efter de gældende love og bestemmelser udmøntes femkrone, enkrone, femogtyve- og tiører alle af kobbernikkel. Disse mønters udseende falder således nær sammen trods forskelligt præg og trods det, at kronestykkerne har riflet kant, medens de andre har glat kant. Det er en fordel for de blinde, som føler på pengene, men særlig iøjnefaldende er denne forskel ikke. Det indbyrdes størrelsesforhold bliver derfor ret afgørende, og i så henseende afviger femkrone og enkrone på den ene side og femogtyveører og tiører på den anden side tilstrækkeligt fra hinanden til, at de ikke let forveksles. Derimod er der kun $1\frac{1}{2}$ mm's forskel i diameter på enkrone og femogtyveører. Denne ringe forskel forekommer upraktisk og medvirker i høj grad til at gøre det vanskeligt at skelne de to mønter fra hinanden. Alle må vist erkende, at man skal se nøje efter for at undgå fejltagelser, og især under dårlige lysforhold mangedobles chancen for forveks-

ling. Ofte anføres det, at kronens reelle værdi ligger under 25 øre, men derfor er 1 krone dog stadig 4 femogtyveører værd, og så er det lidt kedeligt at give 1 krone ud i den tro, at det er en femogtyveøre. Sådanne fejltagelser har, så vidt jeg kan skønne, været utallige, siden de nye enkrone kom i cirkulation.

Jeg spørger derfor den højtærede finansminister, om det ikke er muligt at ændre udmøntningen af vore nye skillemønter med hensyn til størrelse, eventuelt med hensyn til form eller gennemhulning, så forvekslingsmulighederne reduceres, og specielt peger jeg på ønskeligheden af snarest at få øget forskellen på enkrone og femogtyveører. Derved ville mange daglige ærgrelser kunne spares, og jeg tror, alle kredse i befolkningen ville hilse en sådan lille reform med tilfredshed.

Finansministeren (Poul Hansen): Jeg må først sige til det ærede medlem, at de nye enkrone såvel som alle andre cirkulerende mønter er udfærdiget i henhold til lov, og i loven er der taget stilling til, hvilket metal der skal anvendes, samt til de enkelte mønters størrelse og tykkelse. Det nye enkronestykke er udfærdiget i henhold til lov nr. 48 af 24. februar 1960, og specifikationerne for denne mønt er således fastlagt på et tidspunkt, da den nuværende femogtyveøre var almindelig i omsætningen. Den nævnte lov blev vedtaget af det høje ting, uden at der fra nogen side blev rejst indsigelse eller henvist til muligheden for forveksling med andre mønter. Det siger sig selv, at vi ikke ved udmøntningen af nye enkrone kan gå uden for lovens bestemmelser, og i øvrigt synes jeg ikke, at muligheden for forveksling er så stor, som det ærede medlem gjorde den til. Jeg har jo også selv en gang imellem anledning til at give lidt småmønt ud, og jeg synes ikke, jeg har haft vanskeligheder af den art, det ærede medlem pegede på.

Jeg vil — som det ærede medlem også gjorde det — gøre opmærksom på, at kronestykkerne er riftede i kanten. Hvis man er opmærksom på det, er det en særdeles god hjælp til at undgå forvekslinger. I øvrigt synes jeg, den nye enkrone er en smuk mønt, som vi bør beholde.

Hvis der selv efter en tilvænningsperiode stadig skulle råde den opfattelse, at de to